ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

19-21 СІЧНЯ 2026

ЗБІРНИК

ФЕСТИВАЛЮ МОЛОДІЖНОЇ НАУКИ 2026

"Медицина третього тисячоліття"

МІСТО-ГЕРОЙ ХАРКІВ

ІНФЕКЦІЙНІ ХВОРОБИ 128
Барабаш Софія Олегівна, Голубнича Мар'яна Олександрівна 129
ВПЛИВ COVID-19 ТА ПОВ'ЯЗАНИХ ЗАХОДІВ НА ПСИХІЧНЕ ЗДОРОВ'Я: РИЗИКИ, ПОПУЛЯЦІЙНІ ЗМІНИ ТА ГРУПИ РИЗИКУ
Вакуленко Аліна Іванівна, Бережна Антоніна Валентинівна 131
ПОПЕРЕЧНЕ ЕПІДЕМІОЛОГІЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ РІВНЯ ОБІЗНАНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ ЩОДО СКАЗУ
Вус Мирослава Вадимівна 133
ЕВОЛЮЦІЯ ВІРУСІВ І ВИКЛИКИ ВАКЦИНАЦІЇ У XXI СТОЛІТТІ
Вус Мирослава Вадимівна 135
СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО ДІАГНОСТИКИ ТА ПРОФІЛАКТИКИ ВІРУСНИХ ІНФЕКЦІЙ
Кайнара Вадим Максимович 136
КЛІНІЧНИЙ ВИПАДОК ІНФЕКЦІЇ, СПРИЧИНЕНОЇ CRE, У ПАЦІЄНТА НАРКОЛОГІЧНОГО ВІДДІЛЕННЯ
Райлян Галина Миколаївна, Семенченко Яна Віталіївна 138
ЗАХВОРЮВАНІСТЬ НАСЕЛЕННЯ НА ІНФЕКЦІЙНІ ХВОРОБИ В ХАРКІВСЬКІЙ ОБЛАСТІ В УМОВАХ НАДЗВИЧАЙНОЇ СИТУАЦІЇ
Саченко Дарина Віталіївна 140
СТАН ПИТАННЯ СТРАХУВАННЯ В УКРАЇНІ МЕДИЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ НА ВИПАДОК ЇХ ІНФІКУВАННЯ НА РОБОЧОМУ МІСЦІ. МОЖЛИВІ ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМИ
Фомін Владлен Сергійович, Коваленко Андрій Олегович 142
ЕКТИВНІСТЬ МЕТОДІВ ШВИДКОЇ ДЕЗІНФЕКЦІЇ ВОДИ В ПОЛЬОВИХ УМОВАХ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ СУЧАСНИХ ЗАСОБІВ ПРОФІЛАКТИКИ КИШКОВИХ ІНФЕКЦІЙ
Чекой Марина Олександрівна, Оршацька Марта Рубенівна 144
ОЦІНКА ВПЛИВУ ЗАСТОСУВАННЯ КОРТИКОСТЕРОЇДІВ У ХВОРИХ НА ГОСТРИЙ ГЕПАТИТ В ЯК ФАКТОРУ РИЗИКУ ПОДАЛЬШОЇ ХРОНІЗАЦІЇ ПАТОЛОГІЧНОГО ПРОЦЕСУ
КЛІНІЧНА МЕДИЦИНА НАВКОЛИШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА 146
Борботько Марія Сергіївна 147
ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ ПІД ЧАС ВІЙНИ
Ворошило Анастасія Олексіївна 149
ОБІЗНАНІСТЬ, РОЗПОВСЮДЖЕНІСТЬ ТА ХАРЧОВІ ЗВИЧКИ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ У КОНТЕКСТІ НЕПЕРЕНОСИМОСТІ ЛАКТОЗИ
Калінін Данило Емільович 151
РОЛЬ ПРАВИЛ БЕЗПЕКИ ХАРЧОВИХ ПРОДУКТІВ У ЗАХИСТІ ГРОМАДСЬКОГО ЗДОРОВ'Я
Коваль Софія Вадимівна, Шевченко Софія Вітлаївна 153
ДИСБАЛАНС ЗУСИЛЬ ТА ВИНАГОРОДИ ЯК ПРИЧИНА РОЗВИТКУ ПРОФЕСІЙНОГО ВИГОРАННЯ У ЛІКАРІВ ІНТЕНСИВНОЇ ТЕРАПІЇ
Лисак Марина Сергіївна, Жуков Андрій Павлович 155
ЕМОЦІЙНЕ ПЕРЕЇДАННЯ В УМОВАХ ХРОНІЧНОГО СТРЕСУ: НУТРИТИВНІ СТРАТЕГІЇ СТАБІЛІЗАЦІЇ СТАНУ
Осіковська Поліна Вадимівна 157
ОХОРОНА ПРАЦІ ЯК НЕВІД'ЄМНА СКЛАДОВА СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ПРОТЕЗИСТА-ОРТЕЗИСТА
Парамонова Анна Олександрівна 159
GENDER DIFFERENCES IN STRESS-RELATED BEHAVIORтAMONG EMERGENCY RESCUE SERVICE WORKERS
Шевченко Софія Віталіївна 160
РОЗПОВСЮДЖЕННЯ ТУБЕРКУЛЬОЗУ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ
МЕДИЧНА ГЕНЕТИКА 163
Ахмедова Юлія Романівна 164
АЛГОРИТМІЧНИЙ ПІДХІД ДО ЛАБОРАТОРНОЇ ОЦІНКИ ПАЦІЄНТІВ ЗПІДВИЩЕНИМИ РІВНЯМИ АМІАКУ ТА ЛАКТАТУ

ІНФЕКЦІЙНІ ХВОРОБИ

“Медицина третього тисячоліття”

Вакуленко Аліна Іванівна, Бережна Антоніна Валентинівна

ПОПЕРЕЧНЕ ЕПІДЕМІОЛОГІЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ РІВНЯ ОБІЗНАНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ ЩОДО СКАЗУ

Україна, Харків
Харківський національний медичний університет
Кафедра епідеміології Науковий керівник: Бережна А. В.

Актуальність. Сказ – зоонозне інфекційне захворювання з абсолютною летальністю, яке поширене у понад 150 країнах світу. В Україні майже щороку реєструються випадки смерті людей від сказу через незвернення за медичною допомогою після нападу тварини або помилки, допущені після звернення за медичною допомогою (Makovska I. F. et al., 2021), що вказує на необхідність перевірки рівня знань як серед загального населення, так і серед фахівців медичного та ветеринарного профілів щодо сказу та його профілактики.

Мета дослідження – оцінити рівень обізнаності здобувачів медичної освіти що-до епідеміології та особливостей профілактики сказу.

Матеріали та методи. Наприкінці грудня 2025 року – на початку січня 2026 року проведено поперечне епідеміологічне дослідження рівня обізнаності 80 здобувачів освіти медичного університету щодо сказу. Було використано електронний опитувальник, створений через сервіс Google Forms, що сприяло забезпеченню анонімної та добровільної участі респондентів. Аналіз отриманих відповідей проведено за допомогою сервісів Google Forms та Google Sheets.

Результати. Основну частину учасників дослідження склали студенти I–III курсів (n=61; 76,3%). Більшість опитаних (n=35; 43,8%) оцінили рівень власної обізнаності про сказ як середній; серед них переважали студенти I курсу (n=21). Респонденти частіше вказували Інтернет (n=54; 67,5%) та засоби масової інформації (n=50; 62,5%) як джерела отримання інформації про сказ. Тридцять чотири здобувачі освіти (42,5%) були зацікавлені в отриманні додаткових відомостей про сказ та заходи його профілактики. Сказ є вірусним захворюванням, проте 28,8% опитаних (n=23) помилково погодились із твердженням, що збудником сказу є бактерія, а 10,0% опитаних (n=8) не знали, як відповісти. Не-зважаючи на те, що 96,3% респондентів (n= 77) вказали собак як потенційне джерело збудника сказу для людини,

лише 40,0% осіб (n=32) знали, що більшість летальних випадків сказу серед людей у світі спричинені укусами собак. Питома вага здобувачів освіти, які правильно вказали, що лисиці можуть бути джерелом збудника сказу для людини, становила 90,0% (n=72). Також 78,8 % респондентів (n=63) правильно зазначили котів як потенційне джерело сказу для людини. Хоча переважна частина опитаних (95,0% та 81,3% відповідно) знала, що інфікування людини збудником сказу можливе через укуси тварин (n =76) та ослинення пошкодженої шкіри тваринами (n=65), лише 56,3% респондентів (n=45) вказали, що при ослиненні слизових оболонок тваринами також відбувається передача збудника. Деякі респонденти помилково вважали, що факторами передачі сказу є м'ясо хворої тварини (n=25) та забруднена збудником вода (n=12). Шістдесят учасників опитування (75,0%) погодились з тим, що війна сприяла збільшенню випадків сказу серед тварин в Україні. Більшість респондентів (n=68; 85,0%) були обізнані, що імунопрофілактика дозволяє запобігти захворюванню на сказ у людини, проте 27,5% опитаних (n=22) хибно вважали, що вагітність є протипоказанням до застосування антирабічної вакцини при постконтактній профілактиці сказу. Близько половини респондентів (n= 43; 53,8%) знали, що сказ у людей є невиліковним.

Висновки. Результати дослідження продемонстрували недостатній рівень обізнаності здобувачів медичної освіти про сказ. Вірогідно, це пов'язано з тим, що більшість опитаних становили студенти I–III курсів, які згідно з навчальною програмою ще не вивчали питання епідеміології, профілактики та лікування сказу. Водночас наявність таких прогалин у знаннях може слугувати індикатором низької обізнаності осіб без медичної освіти про ризики інфікування сказом та заходи його профілактики.